

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/61/2024
Identifikačné číslo spisu:	8518200474
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8518200474.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. B., narodeného L. zastúpeného advokátom Mgr. Ernestom Vokálom, Prešov, Hlavná 61, proti žalovaným 1/ H., narodenému X., 2/ A., narodenej XL. U., zastúpenými advokátom JUDr. Marekom Gulom, Prešov, Hlavná 29, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 4C/17/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. februára 2024 sp. zn. 1Co/29/2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaní 1/ a 2/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 20. apríla 2022, č. k. 4C/17/2018-1086 žalobu žalobcu zamietol. Touto žalobou sa žalobca domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam vedeným na Okresnom úrade Stará Ľubovňa, katastrálny odbor, obec R., katastrálne územie R., na LV č. XXX, a to k parcelám registra „C“ evidovaným na katastrálnej mape pod parc. č. 833, orná pôda o výmere 620 m² a parc. č. 834, zastavané plochy a nádvoria o výmere 474 a tieto vyporiadať ako je to znázornené v geometrickom pláne geodeta H. X. S., vyhotoveného dňa 30. 6. 2015, autorizačne overeného dňa 30. 6. 2015, úradne overeného dňa 17. 7. 2015, číslo plánu XXXXXXXX-XX/XXXX. Ďalej sa domáhal zrušenia podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti vedenej na Okresnom úrade Stará Ľubovňa, katastrálny odbor, obec R., katastrálne územie R., na LV č. XXX, a to k stavbe - rodinnému domu súp. č. XXX, ktorý je postavený na parcele C KN č. 834 a toto vyporiadať tak, že žalobcovi sa prikazujú do výlučného vlastníctva 2 izby v prednej časti rodinného domu, ktoré sa nachádzajú na novovytvorenej parcele C KN číslo 834/2 a zvyšná časť rodinného domu, ktorá sa nachádza na novovytvorenej parcele C KN č. 834/3 prikazuje do podielového spoluvlastníctva žalovaného v 1. rade a žalovanej v 2. rade, obom rovnakým dielom, t. j. 1 z celku každému jednému z nich. Zároveň navrhol, aby súd prikázal žalobcovi zrealizovať nutné stavebné úpravy na nehnuteľnosti - na stavbe rodinnom dome so súp. č. L., postavenom na parcele C KN č. 834, v obci R. katastrálne územie R., vedenej na LV č. XXX tak, ako

sú presne špecifikované v enunciiate podanej žaloby. Napokon žiadal, aby súd zrušil podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam vedeným na Okresnom úrade Stará Ľubovňa, katastrálne územie R., obec R., na LV č. XXXX, a to k parcelám registra „C“ evidovaným na katastrálnej mape pod parc. č. 2907, ostatná plocha o výmere 635 m² a túto vyporiadať tak, že parcela C-KN č. 2907/1 ostatná plocha o výmere 212 m² pripadá do výlučného vlastníctva žalobcu, parcela C-KN č. 2907/2 ostatná plocha o výmere 212 m² pripadá do výlučného vlastníctva žalovaného v 1. rade, parcela C-K č. 2907/3 ostatná plocha o výmere 211 m² pripadá do výlučného vlastníctva žalovanej v 2. rade. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že v danom prípade sa súd musel v prvom rade zaoberať otázkou, či je možné vyporiadať predmetné nehnuteľnosti, prvým spôsobom uvedeným v § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. reálnym rozdelením. Pri posudzovaní otázky, či je rozdelenie veci dobre možné, nie je možné vychádzať len z technického či právneho hľadiska, ale je potrebné prihliadnuť aj k ďalšiemu možnému súžitiu účastníkov v jednom dome. K reálnemu rozdeleniu stavby (rodinného domu) je možné pristúpiť len v prípade, že vzťahy medzi účastníkmi pri užívaní domu sú po dlhšiu dobu nekonfliktné (porov. rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 22. 4. 2004, sp. zn. 22Cdo/559/2004). Na základe vykonaného dokazovania, z výsluchov sporových strán, ale aj z početných a obsírných podaní žalobcu dospel súd k záveru, že vzťahy medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade sú natoľko konfliktné, že odôvodňujú záver o nemožnosti reálneho rozdelenia nehnuteľnosti - rodinného domu č. L. v obci R. a k nej prináležiacim pozemkom, ktoré tvoria s uvedenou stavbou jeden funkčný celok. Inými slovami povedané, že súd má za to, že aj keď by teoreticky (zo stavebno-technického hľadiska) bolo možné rozdeliť predmetný dom č. L. v obci R. na dve samostatné jednotky, bránia tomu „konfliktné až nenávisťné vzťahy účastníkov“, ktoré sa odrážajú nielen vo vzájomných verbálnych, ale aj fyzických útokoch, v podávaní trestných oznámení a iných podaní na rôzne štátne orgány, ako to vyplynulo z výpovedí sporových strán, ale aj z početných podaní žalobcu. V predmetnej veci sa žalobca dožaduje reálneho rozdelenia rodinného domu č. XXX v obci R. s tým, že rozdeľovaciu rovinu by v rámci vnútornej časti domu mala tvoriť priečka jednej z izieb rodinného domu. Súd má za to, že i po vertikálnom rozdelení danej nehnuteľnosti by zostalo mnoho vecí predpokladajúcich potrebnú súčinnosť podielových spoluvlastníkov pri prípadnej potrebe údržby či opravy rodinného domu, a to nielen spoločnej priečky, ale aj krovu, strechy, resp. základov alebo obvodových múrov tohto rodinného domu. Je potrebné vziať na zreteľ, že rodinný dom, ktorý by mal byť reálne rozdelený, bol postavený v roku 1958, ide teda o 63-ročný rodinný dom, na ktorom môže kedykoľvek vystať potreba nevyhnutnej údržby uvedených časti rodinného domu (strechy, spoločnej steny, jeho základov, obvodových múrov a iné) a v prípade, ak by sa podieloví spoluvlastníci z dôvodu existencie vzájomných vysoko konfliktných vzťahov a nemožnosti spoločnej komunikácie (čo platí v danom prípade) nemohli dohodnúť na hospodárení resp. údržbe tejto spoločnej veci, v prípade podielového spoluvlastníctva tejto nehnuteľnosti je možné daný problém riešiť postupom podľa § 139 CSP. Avšak v prípade, že by došlo k reálnemu rozdeleniu rodinného domu a následne by došlo k poškodeniu, resp. potrebe nevyhnutnej údržby niektorej z vyššie uvedenej časti rodinného domu (strecha, spoločná deliaca stena, základy či obvodové múry rodinného domu), vzhľadom na existenciu vážne narušených vzťahov sporových strán a z toho plynúcej nemožnosti dohodnúť sa na spoločnom postupe pri nevyhnutnej údržbe či odstraňovaní prípadných ďalších poškodení tohto rodinného domu, mohlo by v budúcnosti dochádzať k neriešiteľným resp. k veľmi ťažko riešiteľným situáciám. Na základe uvedených úvah dospel súd k záveru, že konfliktné vzťahy sporových strán a možnosť komplikácii pri správe a údržbe či pri odstraňovaní možných poškodení rodinného domu, ku ktorým môže (vzhľadom na vek stavby) v budúcnosti dôjsť, vylučuje možnosť reálneho rozdelenia tohto rodinného domu.

1.2. Spojitosť reálnej delby domovej nehnuteľnosti so stavebným konaním (v širšom význame) je dôležitá aj v súdnej veci. Pri posúdení možnosti reálnej delby je nevyhnutné, aby mal súd stanovisko tohto štátneho orgánu k navrhovanej/požadovanej reálnej delbe z hľadiska splnenia požiadaviek administratívno-právnych predpisov. Následne súčasťou (eventuálneho) rozhodnutia o reálnej delbe by mal z pohľadu určitosti a jednoznačnosti byť aj konkrétny projekt nevyhnutných stavebných úprav. V danom prípade žalobca v konaní nezabezpečil a ani na výzvu súdu nepredložil vyjadrenie príslušného stavebného úradu, Obecného úradu R. k navrhovanej reálnej delbe domu č. XXX v obci R. a k možnosti realizácie potrebných stavebných úprav z hľadiska súladu so stavebnými predpismi, resp.

rozhodnutie tohto stavebného úradu o technickej vykonateľnosti reálneho delenia stavby, z ktorého by bolo zrejmé, že žalobcom navrhovaná/požadovaná reálna deľba rodinného domu spĺňa požiadavky administratívno-právnych predpisov. Ak by súd zrušil podielové spoluvlastníctvo k rodinnému domu a rozhodol o reálnom rozdelení domu bez rozhodnutia/stanoviska stavebného úradu, že stavbu rodinného domu po stavebno-technickej stránke je možné rozdeliť na samostatné funkčné celky, takéto súdne rozhodnutie by bolo nevykonateľné. Súd je pritom povinný vždy dbať na to, aby jeho rozhodnutie bolo aj reálne vykonateľné a v prípade reálnej deľby nehnuteľnosti zapisateľné do katastra nehnuteľnosti. Reálne rozdelenie rodinného domu č. XXX v obci R. a pozemkov k nemu priliehajúcich preto nie je dobre možné.

1.3. Napokon, keďže súdu ani nebol predstretý žiaden konkrétny návrh na prikázanie nehnuteľností jednému (či viacerým) spoluvlastníkom za náhradu, mal súd za to, že v danom prípade nie je možné zrušiť spoluvlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam a vyporiadať ho prikázaním druhému (či druhým) spoluvlastníkovi (spoluvlastníkom) oproti náhrade za jeho spoluvlastnícky podiel (podieľy). Pokiaľ ani jeden zo spoluvlastníkov vec nechce, prichádza do úvahy tretia možnosť, t. j. že súd nariadi predaj veci a výtazok z predaja rozdelí podľa veľkosti podielov. V danom prípade z podanej žaloby a z následných vyjadrení žalobcu ale aj z aj žalovaných v 1. a 2. rade je nepochybné, že každý zo spoluvlastníkov má záujem o predmetné nehnuteľnosti. Pre postup v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia nie je tak naplnený predpoklad, že ani jeden zo spoluvlastníkov vec nechce, preto za danej situácie nie je možné nariadiť predaj predmetných nehnuteľností tretej osobe.

1.4. V závere svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, pre ktoré súd nezruší a nevyporiada podielové spoluvlastníctvo podľa § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka, sú okolnosti prevažne subjektívneho charakteru tak na strane žalovaného ako aj na strane žalobcu (napr. zdravotný stav, vek a sociálna situácia, stav odkázanosti na bývanie v spornej nehnuteľnosti, osobné väzby na nehnuteľnosť a pod.) (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/137/97; R 100/1999 Zb. st.). Rodinný dom č. XXX v R. a k nemu priliehajúce pozemky nadobudli sporové strany v dedičskom konaní po ich právnej predchodkyňi, ich spoluvlastnícke podieľy sú rovnocenné (vo veľkosti 1/3) a každý zo spoluvlastníkov užíva svoj spoluvlastnícky podiel tak, ako to bolo dohodnuté v dedičskom konaní. Je taktiež zrejmé, že každý z podielových spoluvlastníkov si udržiava a zveľaďuje svoju užívaciu časť týchto nehnuteľností a každý z nich má záujem na tom, aby takýto stav pretrval aj v budúcnosti, každý z podielových spoluvlastníkov má k rodinnému domu silnú citovú väzbu, keďže ide o rodičovský dom, v ktorom vyrastali a kde žili ich rodičia. V uvedených skutočnostiach vzhliadol súd dôvody hodné osobitného zreteľa na postup v zmysle § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka a podielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovaných k predmetným nehnuteľnostiam nezrušil a nevyporiadal ho.

1.5. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobcu, rozsudkom z 27. februára 2024 sp. zn. 1Co/29/2023 rozhodol tak, že:

„P o t v r d z u j e rozsudok.

O d m i e t a odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 4C/17/2018-895 zo dňa 18. 8. 2021.

O d m i e t a odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 4C/17/2018-1175 zo dňa 28. 6. 2022.

Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.“

2.1. Odvolací súd konštatoval, že v prejednávanej veci okresný súd postupoval v súlade so zákonom a zisteným skutkovým stavom, pričom správne zistil, že vzťahy medzi žalobcom a žalovanými sú natoľko konfliktné, že odôvodňujú záver o nemožnosti reálneho rozdelenia rodinného domu a k nemu prináležiacim pozemkom. Aj keď by zo stavebno-technického hľadiska bolo možné rozdeliť predmetný dom na dve samostatné jednotky, bránia tomu „konfliktné až nenávistné vzťahy účastníkov“, ktoré sa odrážajú nielen vo vzájomných verbálnych, ale aj fyzických útokoch, v podávaní trestných oznámení a iných podaní na rôzne štátne orgány, ako to vyplynulo z výpovedí sporových strán, ale aj z početných podaní žalobcu. Preto aj podľa názoru odvolacieho súdu konfliktné vzťahy sporových strán vylučujú možnosť reálneho rozdelenia tohto rodinného domu. Spornú nehnuteľnosť predstavuje rodičovský dom,

spoluvlastnícke podiely sporových strán sú rovnocenné (vo veľkosti 1/3) a každý zo spoluvlastníkov užíva svoj spoluvlastnícky podiel tak, ako to bolo dohodnuté v dedičskom konaní. Každý z podielových spoluvlastníkov si udržiava a zveľadľuje svoju užívaciu časť týchto nehnuteľností a každý z nich má záujem na tom, aby takýto stav pretrval aj v budúcnosti; každý z podielových spoluvlastníkov má k rodinnému domu silnú citovú väzbu, keďže ide o rodičovský dom, v ktorom vyrastali a žili ich rodičia. Preto po náležitom zhodnotení všetkých týchto okolností je možné dôjsť k jedinému záveru, že záujem na zachovaní spoluvlastníctva dvoch žalovaných prevyšuje záujem žalobcu na tom, aby spoluvlastníctvo zaniklo. Nemožno súhlasiť s odvolacou argumentáciou žalobcu spočívajúcou v údajnom nespnení procesných podmienok spočívajúcim v tom, že žalovaní, prípadne ich právny zástupca nepredložili dôkazy, ktoré podľa názoru žalobcu by mali rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci (geometrický plán z roku 2018/19, geometrický plán o reálnom rozdelení predmetných nehnuteľností z 2015 spracovaný Ing. S. ani ďalší znalecký posudok spracovaný neznámym znalcom, ktorého meno žalovaní nechceli v konaní uviesť), pretože ide o problematiku dokazovania, ktorého rozsah vždy určí a jeho význam vyhodnotí súd, ktorý na základe neho urobí aj skutkové zistenia. Za týchto okolností súd prvej inštancie správne žalobu žalobcu zamietol. So zreteľom na to, že správny je výrok napadnutého rozsudku aj o trovách konania, odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach poukazuje na správne a výstižné dôvody uvedené v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP). Taktiež odvolaciemu súdu neostávalo iné, ako odvolania žalobcu voči uzneseniam postupom podľa ust. § 386 písm. c) CSP odmietnuť, pretože boli podané proti rozhodnutiam, proti ktorým odvolanie nie je prípustné.

2.2. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalovaní, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech, majú nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Dovolateľ uvádza, že žiadal o doplnenie dokazovania výsluchom H. Y. B., H. X. W., V., Q., X. S., H. X. S., H. arch. O., výsluchom H. E., čo súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil. Súd prvej i druhej inštancie poukazuje na to, že žalobca nepredložil vyjadrenie/rozhodnutie stavebného úradu Obecného úradu R. k navrhovanej reálnej delbe domu č. XXX v Obci R., resp. k možnosti stavebno-technickej realizácii stavebných úprav s tým spojených, žalobca súdu nepredložil. Žalobca dáva do pozornosti, že predmetné stavebné úpravy podliehajú ohlasovacej povinnosti, nie povinnosti vydania stavebného povolenia. Z uvedeného podľa žalobcu jednoznačne vyplýva, že predložené znalecké posudky sú postačujúce a výsluch znalcov by to nepochybne potvrdilo. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, nakoľko nedáva odpoveď z akého dôvodu nevykonali navrhnuté dôkazy, čím zaťažil svoje rozhodnutie vadou a porušil žalobcove právo na spravodlivý proces. Zároveň odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku zameral a poukázal iba na dôkazy, ktoré podporovali tvrdenia žalovaných a žiadnym relevantným spôsobom sa nezaoberal argumentáciou žalobcu. Žalobca opätovne poukazuje na to, že súdu v konaní predložil relevantné dôkazy o tom, že je možné reálne rozdeliť rodinný dom na samostatné celky, čo potvrdzuje dokumentácia Stavebných úprav vypracovaná H. arch. X. O.. Súd taktiež vo svojich odôvodneniach poukazoval na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, na základe ktorých nie je možné vyporiadať spoluvlastníctvo strán sporu na základe zlých medziľudských vzťahov. Žalobca má za to, že tieto dôvody neexistujú v takom rozsahu, aby to umožnilo aplikáciu § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca navrhuje, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že čo sa týka nevykonania navrhovaných dôkazov, ani jeden z týchto plánov, odborných vyjadrení a stanovísk nerieši rozdelenie nehnuteľností komplexne. Všetky tieto posudky a stanoviská riešia problém len čiastkovo, podľa odborného zamerania toho ktorého odborníka. Ani jeden z odborníkov nie je projektantom. Všetky zistenia by mali byť zapracované do konkrétneho stavebného projektu, ktorý by mal žalobca predložiť príslušnému

stavebnému úradu na posúdenie, spolu s finančným zabezpečením projektu. V prvom rade by ale mal k stavebným úpravám navrhovanými odborníkmi zaujať stanovisko príslušný stavebný úrad. O možnosti reálneho rozdelenia nehnuteľnosti v konečnom dôsledku nerozhoduje ani znalec, ani špecialista požiarnej ochrany, ani geodet, ani autorizovaný architekt, ani súd, ale stavebný úrad, ktorý podľa § 54, § 57 určí, či je na navrhované stavebné úpravy potrebné „len“ ohlásenie alebo či sa vyžaduje stavebné povolenie a určí ďalšie konkrétne podmienky, ktoré musia byť splnené, aby boli stavebné práce povolené a vznikla stavba v súlade so zákonom. Ako prvoinštančný, tak aj odvolací súd sa vysporiadal a riadne odôvodnil možnosť resp. nemožnosť spôsobov vyporiadania podielového spoluvlastníctva podľa zásad uvedených v § 142 Občianskeho zákonníka. Žalovaní navrhujú, aby dovolací súd dovolanie odmietol a určil, že žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100 %.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Dovolateľ namietal nevykonanie navrhovaných dôkazov, nesprávne vyhodnotenú dokazovanie a nedostatočné zistenie skutkového stavu veci. Najmä poukazoval na nevykonané doplnenie dokazovania výsluchom H. že žalobca nepredložil vyjadrenie/rozhodnutie stavebného úradu Obecného úradu R. k navrhovanej reálnej deľbe domu, pričom podľa žalobcu predložené znalecké posudky sú postačujúce, pričom súdu v konaní predložil relevantné dôkazy o tom, že je možné reálne rozdeliť rodinný dom na samostatné celky čo potvrdzuje dokumentácia Stavebných úprav vypracovaná H. arch. X. O.. Žalobca

má tiež za to, že dôvody hodné osobitného zreteľa neexistujú v takom rozsahu, aby to umožnilo aplikáciu § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka

10. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

11. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľa uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011).

12. K namietanému pochybeniu v procese obstarávania dôkazov dovolací súd konštatuje, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012). Predmetná judikatúra dovolacieho súdu bola a je akceptovaná aj ústavným súdom napr. v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, II. ÚS 153/2019, II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 511/2020. Na strane druhej, však ústavný súd napr. v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 332/09 tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“) totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 Základných princípov CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené, a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie vo veci Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

13. K takejto interpretácii dospel už aj dovolací súd v rozhodnutiach napríklad sp. zn. 4Cdo/100/2018 alebo 5Cdo/202/2018, v ktorých uviedol, že procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) tiež (pokiaľ im nevyhovie) rozhodnúť a vo svojom rozhodnutí odôvodniť prečo, z akých dôvodov tak neurobil (viď § 220 ods. 2 CSP). Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces,

čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť (sp. zn. 5Cdo/107/2019).

14. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre prijatie záveru, že súdy nižších inšancií svojím postupom, keď nevykonali všetky žalobcom navrhované dôkazy zaťažili konanie procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V súvislosti s uvedeným záverom dovolací súd v prvom rade konštatuje, že tak prvoinštančný súd ako aj odvolací súd si z hľadiska formulovania a odôvodňovania svojich rozhodnutí riadne splnili svoju povinnosť „uviesť prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy“.

14.1. Súd prvej inšancie vo svojom rozhodnutí v bode 35. relevantným spôsobom dôvodil, že „Súd zamietol návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom H., návrh na uloženie povinnosti žalovaným v 1. a 2. rade na predloženie geometrického plánu a znaleckého posudku z roku 2018 a 2019, a to z dôvodu hospodárnosti, vzhľadom na to, že na základe už vykonaného dokazovania a z neho zistených skutočností dospel k záveru, že vykonanie ďalšieho dokazovania by, vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu a z neho vyplývajúceho právneho stavu veci neprinieslo iné rozhodnutie vo veci samej.“ S týmto názorom sa stotožnil aj odvolací súd.

14.2. Odvolací súd v bode 36. napadnutého rozsudku dostatočne vyhodnotil, že „Pri posudzovaní otázky, či je rozdelenie veci dobre možné, nemožno vychádzať len z technického hľadiska budovy alebo uvedeného právneho hľadiska, ale treba prihliadnuť aj na iné okolnosti z hľadiska ďalšieho možného spolužitia účastníkov v jednom dome. K reálnemu rozdeleniu rodinného domu možno pristúpiť len v prípade, že vzťahy medzi účastníkmi pri užívaní domu sú nekonfliktné. V prejednávanej veci okresný súd postupoval v súlade so zákonom a zisteným skutkovým stavom, pričom správne zistil, že vzťahy medzi žalobcom a žalovanými sú natoľko konfliktné, že odôvodňujú záver o nemožnosti reálneho rozdelenia rodinného domu a k nemu prináležiacim pozemkom. Aj keď by zo stavebno-technického hľadiska bolo možné rozdeliť predmetný dom na dve samostatné jednotky, bránia tomu „konfliktné až nenávisťné vzťahy účastníkov“, ktoré sa odrážajú nielen vo vzájomných verbálnych, ale aj fyzických útokoch, v podávaní trestných oznámení a iných podaní na rôzne štátne orgány, ako to vyplynulo z výpovedí sporových strán, ale aj z početných podaní žalobcu. Preto aj podľa názoru odvolacieho súdu konfliktné vzťahy sporových strán vylučujú možnosť reálneho rozdelenia tohto rodinného domu.“

14.3. Odvolací súd spolu so súdom prvej inšancie skúmali dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom odvolací súd riadne dospel k záveru, že „... spornú nehnuteľnosť predstavuje rodičovský dom, spoluvlastnícke podiely sporových strán sú rovnocenné (vo veľkosti 1/3) a každý zo spoluvlastníkov užíva svoj spoluvlastnícky podiel tak, ako to bolo dohodnuté v dedičskom konaní. Každý z podielových spoluvlastníkov si udržiava a zveľaďuje svoju užívaciu časť týchto nehnuteľností a každý z nich má záujem na tom, aby takýto stav pretrval aj v budúcnosti; každý z podielových spoluvlastníkov má k rodinnému domu silnú citovú väzbu, keďže ide o rodičovský dom, v ktorom vyrastali a žili ich rodičia. Preto po náležitom zhodnotení všetkých týchto okolností je možné dôjsť k jedinému záveru, že záujem na zachovaní spoluvlastníctva dvoch žalovaných prevyšuje záujem žalobcu na tom, aby spoluvlastníctvo zaniklo.“ Takéto vysvetlenie nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov zo strany žalobcu, ktoré by už nemali žiaden vplyv na posúdenie skutkového stavu, dovolací súd považuje v kontexte súdmi nižších inšancií prijatých záverov za dostatočne presvedčivé.

15. Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inšancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj z rozhodnutia súdu prvej inšancie vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

16. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižšej inšancie. To, akým spôsobom súd vykonáva a vyhodnocuje jednotlivé dôkazy, na ktoré prihliadne a v akej miere, je vždy vecou konajúceho súdu. Dovoláním sa nemožno domáhať revízie

skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolateľom tvrdené nesprávne hodnotenie dôkazov nie je preto spôsobilé založiť bez ďalšieho zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17. To, že dovolateľ so skutkovými závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17.1. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čo však v preskúmanom spore nenastalo. Rovnako nemožno konštatovať zo strany súdov nižších inšancií akúkoľvek logickú, funkčnú či teleologickú nekonzistentnosť v procese hodnotenia dôkazov.

18. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

19. Dovolací súd sa ďalej zaoberal s namietaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

20. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

21. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20.1. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

22. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) uviedol vo svojom uznesení I. ÚS 215/2022 k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadefinovania dôvodov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku (aj keď súčasná judikatúra ústavného súdu uprednostňuje

materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu - I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), že dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 29/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto, aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré dovolateľ pokladá za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť. Dovolateľ, resp. jeho advokát musí preto pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie nesprávneho právneho posúdenie spornej právnej otázky.

23. Najvyšší súd konštantne judikuje vo svojich rozhodnutiach, že len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Treba zdôrazniť, že o otázku relevantnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP sa nejedná pri riešení otázky, či strana sporu (ne)uniesla dôkazné bremeno, bremeno procesnej zodpovednosti za výsledok v spore, pretože záver súdu o tom, či strana sporu (ne)uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju v tom-ktorom spore zaťažovalo, spočíva v každom jednotlivom prípade (v každom jednotlivom civilnom sporovom konaní) na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych skutkových okolnostiach, ktoré súd posudzuje v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov. Pri hodnotení dôkazov nemožno odvolaciemu súdu vyčítať pochybenia, a preto ani nemožno polemizovať s jeho závermi, ktoré dovolateľ namieta. Dovolací súd totiž nie je v rámci dovolacieho konania oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, keďže je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

24. Vo svetle horeuvedeného pristúpil dovolací súd k preskúmaniu prípustnosti podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu, vymedzeného dovolateľom.

25. V danom prípade z obsahu dovolania navrhovateľa je zrejmé, že dovolateľ uviedol z pohľadu požiadaviek vyplývajúcich z obsahu ním uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo pri právnom posudzovaní veci odvolacím súdom, avšak nekonkretizoval právnu otázku, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie, len uviedol, že boli splnené podmienky na reálne rozdelenie spoločného rodinného domu o čom predložil súdu dostatočné dôkazy a rovnako namietal, že neexistovali dôvody hodné osobitného zreteľa na to, aby súd nevysporiadal ich spoluvlastníctvo. Inak povedané riadnym spôsobom nenastolil, nevymedzil, neformuloval, nepomenoval právnu otázku zásadného významu, pričom uvedené vymedzenie nebolo možné ani vyabstrahovať z dovolania ako celku (postupujúc podľa § 124 ods. 1 CSP) bez toho, aby bola znevýhodnená procesná protistrana.

26. Vychádzajúc z obsahu dovolania dovolateľ v skutočnosti vyčítal odvolaciemu súdu nesprávne zistenie skutkového stavu veci a nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov. V dovolaní vyjadril nesúhlas s právnymi závermi odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie, že nemali zodpovedané a dôkazmi preukázané všetky skutočnosti.

27. Dovolací súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvej a druhej inštancie, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Naopak dovolací súd je podľa § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdov nižšej inštancie na základe tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza.

28. Pokiaľ by dovolací súd absenciu konkrétnej vymedzenej právnej otázky nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

29. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v dovolaní nie je dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 až § 435 CSP, a preto dovolanie aj v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f) CSP bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

30. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd preto uzatvára, že dovolateľom formulované otázky nepredstavujú vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 CSP. Preto dovolací súd dovolanie žalobcu v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f) CSP. Rovnako dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol v tejto časti podľa § 447 písm. c) CSP.

31. Žalovaní 1/ a 2/ boli v dovolacom konaní úspešní, preto im dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.